

STROKOVNI LIST POŠTNIH NAMEŠČENCEV.

Štev. 12.

V Ljubljani, dne 20. junija 1929.

I. leto.

Zanimivo poglavje iz letnega poslovnega poročila nemške poštne uprave.

Nemška poštna uprava je po zakonu dolžna vsako leto predložiti parlamentu obširno poročilo o svojem delu za preteklo leto. To poročilo je izredno temeljito sestavljeno. Obravnava podrobno vse panoge poštne službe in zadostno opravičuje in utemeljuje vse ukrepe, ki jih je morala poštna uprava izvesti v korist poštne prometa. To poročilo pa je seveda vsako leto v časnikih javno publicirano, tako da publika, zlasti pa poslovni svet, ki je na tej prometni napravi najbolj zainteresiran, napram njenemu poslovanju lahko zavzame svoje kritično stališče.

Pred seboj imam tako poročilo za leto 1927. Nas poštarje zanima zlasti poglavje o uslužbencih, torej o kolegih po stroki.

V nemški poštni upravi je bilo v letu 1927 nameščenih 366.795 uslužbencev. Napram letu 1926 znači ta številka porast za 1.8 %. Od teh uslužbencev je bilo 248.896 stalnih (205.388 moških in 43.508 žensk), ostali so pa bili kontraktualni. Tekom leta se je vsled raznih odredb za racionalizacijo poštne uprave prihranilo 1233 moči. Ker se je pa promet povečal in so se napravili razni ukrepi za njegovo izboljšanje, je večina teh moči ostala še nadalje v službi.

Kakor že prejšnja leta, je tudi to leto nemška poštna uprava uvaževala zlasti strokovno izobrazbo svojih uslužbencev. Predvsem se je to vršilo s strokovnimi predavanji in izobraževalnimi tečaji. Zlasti pa je nemška poštna uprava pri svojih uslužbencih pospeševala učenje tujih jezikov oziroma njih izpopolnitev. V to svrhu so mnogi uslužbenci prejeli državno subvencijo, da so mogli svoje jezikovne študije praktično nadaljevati v inozemstvu. Pa tudi pri prostovoljnem izobraževanju oziroma nadaljevanju raznih študijev je nemška poštna uprava pomagala svojim uslužbencem. V Nemčiji obstojajo namreč nekake uradniške visoke šole, akademije itd., v katerih se predavajo razne discipline, namenjene predvsem upravnemu uradništvu, in ki jih posečajo uradniki vseh strok. V okviru teh akademij je posebna institucija, ki se imenuje »Post-und Telegraphen-wissenschaftliche Woche« in kjer se predavajo predmeti, ki se tičejo predvsem poštne uprave. V te visoke šole oziroma akademije pošilja tudi nemška poštna uprava izmenoma svoje uradnike iz raznih krajev ter jim zato seveda dovoljuje potrebne dopuste. Teh tečajev se je leta 1927 v Berlinu udeležilo 800 poštne uradnikov, v Münchenu pa 133. Vsaka poštna direkcija je organizirala v svojem področju predavalne večere, kjer si je uradništvo lahko pridobilo ono višjo izobrazbo, ki sicer ni ravno nujno potrebna za službeni delokrog posameznika, vendar pa širi uradnikovo obzorje in ga vsled tega vsestransko usposablja.

Tudi ankete uradnih predstojnikov, ki so bile uvedene že leta 1926, so se popolnoma obnesle. Te ankete so posredovale, da je bila poštna upravna oblast v stalnem kontaktu s poštne prometnimi napravami. Poštne uradni predstojniki pa so bili na ta način že vnaprej poučeni o namerah uprave in o pomenu in

koristi nameranih odredb. Razen tega so te ankete dobro vplivale na odredbe upravne oblasti, saj je ob tej priliki upravna oblast imela priliko slišati različna mnenja iz raznih krajev svojega področja. Samo ob sebi je umevno, da je poštna uprava tudi v tem letu pomnožila zbirko učil, ki so potrebna za zgoraj omenjene izobraževalne tečaje.

Za poštne nameščence je v letu 1927 obstojalo 39 bolniških blagajen z 146.241 člani. Prispevki, ki so jih plačali člani in poštna uprava, so znašali približno 12 milijonov mark. Osebe, ki ni stalno nameščeno, je bilo zavarovano tudi proti nezgodam.

Pa tudi pri stanovanjski akciji je sodelovala nemška poštna uprava. S prispevkom 19 milijonov mark je omogočila zgraditev 4208 novih stanovanj za nemške poštarje. Vkljub temu pa je 1. decembra 1927 še vedno 14.900 poštne nameščencev potrebovalo primernih stanovanj.

Nadalje je poštna uprava pospeševala tudi ustanavljanje novih športnih poštarških društev, zlasti pa z izdatnimi denarnimi podporami krepko podprla dobrodelne ustanove nemške državne pošte. Samo število okrevališč je v tem letu narastlo na 25. Na novo se je ustanovila hiralnica za 70 osirotelih svojcev poštne nameščencev, ki vsled telesne nezmožnosti ne morejo sami skrbeti za svoje preživljanje.

Zanimiv je odstavek glede dopustov. Povprečno je na vsakega uslužbenca prišlo po 27 dni dopusta. Za vse osebe so iznašali dopusti 7.5 milijonov Din. Za 5.5 milijonov dni dopusta pa je morala nemška poštna uprava najeti nadomestne moči, kar jo je veljalo 33.9 milijonov mark. To znači, da v Nemčiji poštne uslužbenci ne dobe dopusta na račun svojih kolegov, marveč na račun uprave.

Če proti koncu še omenim, da ima nemška poštna uprava statistično točno sliko o zdravstvenem stanju svojega osebja in da točno utemeljuje, zakaj je to stanje tako, mislim, da bo vsak priznal popolnost in preciznost poslovnega poročila.

Iz vsega tega bodo čitatelji izprevideli, da smatra nemška poštna uprava svoje osebe za jako važen sestavni del svojega podjetja, hkrati pa tudi za tako dragocen material, da mu posveča vso skrb in brigo. Ne glede na to, da se stalno trudi, da ustvarja z mehanizacijo poštne prometa, z gradbami higijensko neoporečnih poštne lokalov itd. čimbolj znošno stanje za svoje uslužbence, skrbi zanje tudi takrat, ko ti niso v službi. Znani pregovor: »zdrava duša v zdravem telesu« se tu upošteva pač v najvišji meri. Res je, da imajo vsi ti ukrepi v prvi vrsti namen spraviti poštne promet v najvišji štadij delazmožnosti in rentabilnosti, gotovo pa je tudi to, da ta cilj in sredstva za dosego tega namena niso uslužbencem v škodo, pač pa samo v njihovo korist. Kar se tiče humanega postopanja z uslužbenci, je nemška poštna uprava sigurno na prvem mestu. Če še upoštevamo, da je proračun te uprave leta 1927 doživel razne težkoče in da ga je bilo mogoče uravnovesiti samo s povišanjem poštne pristojbin, vidimo, da je nemška poštna uprava pokazala več ko dobro voljo, ker je rajši segla po nepriljubljenem sredstvu, kakor da bi črtala postavke budžeta, ki so bile vanj uvrščene za korist in blaginjo uslužbencev.

Pred glavno skupščino maturantskega društva.

Upravni odbor maturantskega društva poštinih in brzojavnih uradnikov v Zagrebu je sklical redno glavno skupščino na dan 28. junija t. l. ob 4 popoldne. To je že peta redna letna skupščina organiziranih poštinih uradnikov maturantov, katerim je uspelo pred šestimi leti združiti v eno organizacijo vse zavedne pristaše v dobri veri, da samo homogena organizacija lahko ščiti interese svojih članov.

Peta redna skupščina se bo vršila v Mariboru, in sicer na izrečno željo slovenskih tovarišev. To moramo poudariti prav posebno, ker je v Mariboru nad 30 organiziranih maturantov in je torej pravično, da poda svoje račune upravni odbor pred tako številno krajevno skupino, ki zavedno in agilno sledi društvenemu življenju. Tako bo upravni odbor ojačil zanimanje za društvo, utrdil pa tudi vero in zaupanje v vodstvo.

Dnevni red skupščine je takšenle: 1. otvoritev in pozdrav predsednika; 2. poročilo tajnika I. o delu upravnega odbora; 3. poročilo blagajnika; 4. poročilo revizorjev; 5. glasovanje o absolutoriju; 6. predlogi podružnic in članov, ki so poslali pismene predloge osem (8) dni pred glavno skupščino; 7. predlogi upravnega odbora in 8. slučajnosti po točkah f do h § 9 društvenih pravil.

Da bo potekala glavna skupščina v kar največjem redu, je krajevna skupina v Mariboru izvolila tričlanski pripravljalni odbor, ki bo ukrenil vse potrebno glede prostora, kjer se bo vršila skupščina, kakor tudi glede sprejema gostov, katerim bo preskrbel potrebna prenočišča.

Zborovanje se začne šele ob 4. popoldne, to pa zato, da se ga lahko udeleže člani, zlasti iz Slovenije, v kar največjem številu. Saj je vendar dolžnost vsakega izmed nas, da pride vsaj enkrat v letu tja, kjer se tretirajo naši skupni interesi, kjer se dela bilanca o preteklosti, o vsem, kar je za nami in iščejo pota, po katerih nam je hoditi zanaprej. Dolžni pa smo tudi, da pridemo na skupščino že v znak zahvale za trud, ki ga je imel glavni odbor za našo stvar in pa da pokažemo resno voljo, da hočemo doseči vse to, kar je zgrajeno na solidnih in skoz in skoz poštenih principih organizacije, kakršna je naša.

Vse naše dosedanje skupščine (v Zagrebu, Splitu in Ljubljani) so bile dostojne manifestacije za pravično izvrševanje zakona o civilnih in državnih uradnikih. Vse skupščine so bile

prav dobro obiskane. Na vseh skupščinah so nastopali člani disciplinirano in debate so se vršile strogo parlamentarno in objektivno, za kar gre predvsem posebna hvala mirnemu in razsodnemu predsedniku g. Peru Pešlju. Zato pa naj tudi letošnja skupščina pokaže, da je organizacija v temeljih trdna, da so vezi močne in da maturantski duh ne klone. V nas samih je dosti moči in ne potrebujemo tuje, ki se nam je ponujala iz bogzna kakšnih razlogov in nagibov. Ne razumemo in ne moremo razumeti, zakaj naj bi se ravno pošto maturantsko društvo razpustilo?! In komu na ljubo? Sicer pa takih zahtev še ni stavila prav nobena res strokovna organizacija. Saj obstoj organizacije, ki je sestavljena iz najrazličnejših heterogenih elementov, je že po naravnih zakonih nemogoč. Samo enako se druži z enakim, vse drugo je abnormalno.

Nič manj ko ljubljanska OPO je tudi zagrebška OPO pod predsednikom g. Laličem skušala že na vso moč, da bi čim prej inkorporirala vse poštne organizacije v OPO, češ, da je to najmočnejša organizacija. Zadnji dogodki pa so nam vendar še pravočasno razgalili to velikansko in toliko opevano moč OPO. Pravim pravočasno, ker se razgovori za združitev še niso pričeli. Zagrebški dogodki so jasno pokazali in na mah odkrili vso preperelost močnih vezi najmočnejše poštne organizacije. To naj bo memento vsem in vsakemu, ki bo kdaj imel priliko priti k oficijelnim razgovorom o fuziji, katero si OPO tako srčno želi. Mi si te in take fuzije prav nič ne želimo, ker bi rodila le prepir in ustvarjala sovraštvo med posamezniki. O tem nam je priča minula polpreteklost.

Nihče naj mi ne zameri, ako na tem mestu javno povem, da spada vsakdo le v tako organizacijo, ki mu je po duhu in srcu najbližja. Zato nas ne silite nikamor, ker bomo že sami uredili svoje stvari, ki se tičejo samo nas. Saj še vsi dobro vemo, da je bilo v skupni zvezi vsako delo nemogoče, in da so bile na dnevnem redu samo želje številčne večine, in da je manjšina morala kloniti. Vladalo je vedno napeto razmerje, težka mora je ležala na odbornikih, ozračje je bilo zadušljivo. Naravna posledica je bila ta, da so se pota včlanjenih organizacij razšla. Mislim, da je bil ta korak dober in neizogiben in da je rodil dobre posledice. Sicer pa ne mislim tako samo jaz, marveč še marsikdo. Društveno življenje namreč se je začelo živahneje razvijati, kajpada po posameznih organizacijah, napete razmere so se ublažile, nasprotstva so polagoma izginila, tako da moremo danes reči, da vlada med organizacijami lepa harmonija. Naj vlada ta harmonija še naprej in sčasoma si bomo postali vsi dobri prijatelji brez fuzioniranih organizacij.

Pošte v najstarejših in starih časih.

Do razpada rimskega cesarstva.

Pošta ni iznajdba, ampak človeška potreba, ki se je organsko razvijala v zadovoljstvo narodov. In ravno zato se začetek pošte ne more zgodovinsko ugotoviti. Občna zgodovina nam izpričuje le dejstvo, da je razvoj poštarstva zmeraj v najtesnejši zvezi s civilizacijo, in prav lahko trdimo, da je poštarstvo merilo narodne prosvete. Na čim višji kulturni stopnji stoji kak narod, tem vzorneje je urejeno njegovo poštarstvo.

Usoda poštarstva v zgodovini nam kaže jasno sliko moči tiste dobe. Čim okrutnejši je bil vladar, tem bolj je morala pošta služiti samo njegovim namenom. A čim večja je bila moč naroda, tem več koristi je imel ves narod od pošte. Tako nahajamo pošto v nekdanjih časih kakor fiskalno ustanovo absolutne države, služečo samo državnim interesom. V srednjem veku so številne države ovirale vladarja, da ni poljubno uveljavljal svoje moči in zato se je tedaj vse posluževalo poštinih ustanov. V novejši dobi se je državna uprava zopet ojačila in je prišla pošta začasno zopet v državne roke. Ali ljudstvo si je v neprestani borbi pridobivalo vedno več moči in pošta je stopnjema prehajala zmeraj v večjem obsegu v njegovo ob-

močje. Danes je ves promet prost državnih vezi, in to celo v taki meri, da državi svoje zakone kar diktira. Zato vidimo dandanes, kako si pošte želijo avtonomije, da bi tako zadnje ostanke cesarske pošte odpravile ter jo preustrojile v narodno ustanovo, ki posluje za narod in v provspah narodnega gospodarstva.

Začetek pošte, to je pismenega občevanja z ljudmi, s katerimi se ni mogoče osebno pomeniti, sega daleč nazaj v človeško zgodovino. Zakaj človek je po svoji naravi družabno bitje, ki se želi s sočlovekom združiti, dogovoriti. Znamenja z dimom in ognjem so bila vsekako prva in najpriprostejša sredstva, ki so ustrezala prvim potrebam za daljna naznanila. Ko so ljudje zavzeli stalna bivališča in s tem postavili temelj človeški kulturi, je bila tudi pošti dana ugodnejša prilika za njen razvoj. Prijateljske in pa trgovske zveze s sosednimi plemeni so ravno tako potrebovale poštne ustanovitve kakor številne bojne homatije, ki so zahtevale kar se da hitro poročevalsko službo. Poštno poslovanje pa se je prav za prav šele potem z vsilo razmahnilo, ko je človeštvo izumilo pisavo. Umetnost pisanja bi bila povzdignila človeški rod na ono visoko kulturno stopinjo, na kateri bi se danes lahko ponašal, ko bi vojske ne razdirale med plemeni in narodi onih družabnih, spravnih, miroljubnih vezi, ki jih je ustvarjala pošta. In končno je vojska primorala tudi pošto, da ji je služila.

Nam ni prav nič ljubo, da se pojavi to vprašanje na vsaki naši skupščini. Temu so krivi optimisti, in sicer na naši kakor tudi na strani OPO, ki hočejo z eno potezo premostiti vse ovire in zapreke. To se jim do sedaj ni posrečilo, ker so pač nekateri ekstremisti šli s svojimi nelogičnimi zahtevami preko tolerančnih mej. In to se, kakor sodim, ne bo doseglo tudi na letošnji skupščini ker je nastal, kakor vemo, v OPO sami razkol. Sicer sem pa mnenja, da prepustimo fuzioniranje, kolaboracijo ali zvezo poštnih organizacij toku časa, ki bo sam najbolje rešil to vprašanje.

Prehajam na današnje najaktualnejše uradniško vprašanje, kako bo namreč izgledal prihodnji, najbrž definitivni stanovniški zakon, ki mora stopiti v veljavo s 1. nov. 1929? S strahom gleda uradništvo v bodočnost in se vprašuje, kaj bo po 1. novembra t. l. ko že po sedanjem stan. zakonu ne zmore najemnin. Že sedaj plačuje ogromna večina najemnin po zlati pariteti, čeprav so naši prejemki 50 % pod zlato pariteto. Gospodarji prav nič ne upoštevajo slabega gmotnega položaja fiksno plačanih nastavljenecv. Čeprav plačujejo najemniki že zlato pariteto, so se gospodarji poslužili pravice stan. zakona, ki dovoljuje 10 % povišanje najemnin. In nekateri gospodarji groze celo z občutnim povišanjem najemnin po 1. nov. 1929, čeprav dobivajo od strank najemnino v zlati pariteti.

Tako stanje je za najemnike nevdržno in grozi jim gospodarski pogin, ker pri prejemkih recimo Din 2000 vendar ni mogoče plačevati niti Din 600 mesečne najemnine, kaj šele Din 1000, 1200 in 1500 in še večje, kakor zahtevajo nekateri gospodarji. Zato naj se stanovniška zaščita popolnoma ukine in maksimirajo naj se najemnine v starih hišah največ na zlati pariteti, v novih hišah pa po draginiskem indeksu, ki je danes ca 16. To bo najbolj pravična rešitev za vse najemnike, čeprav imajo prejemke, ki dosegajo komaj 50 do 60 % zlate paritete in tako bodo tudi stari in novi hišni posestniki prišli na svoj račun. Vsako navijanje cen naj se pa smatra za oduševanje in naj se temu primerno kaznuje. V sedanjih krizi ne vidimo druge rešitve tega tako gospodarsko važnega vprašanja za vse državne nameščence.

Omenil sem samo dve glavni točki dnevnega reda, ki se bosta obravnavali na redni skupščini. Drugih zahtev, ki so omenjene v resolucijah, ki so bile predložene merodajnim faktorjem, ne omenjam. Kličem pa še enkrat: Vsi v polnem številu na skupščino, na kateri se bo sklepalo predvsem o gornjih zadevah in pa o posebnih težnjah maturantskega društva.

Zato 28. junija t. l. vsi v Maribor.

Z.

Pa recimo, da se je začela pošta šele z izumetjem pisave, je vendar njena starost sila velika, častitljiva. 2000 let pred Kristusovim rojstvom je prejela kraljica Semiramis pismo od indijskega kralja Strabrobata in že daljšo dobo pred Mojzesom, ki je živel 1800 let pred Kristusom, so pisali na ličje in lubje.

Najstarejše zgodovinske podatke o pošti dobimo pri Perzijanih, dasi lahko z gotovostjo trdimo, da so imeli na visoki kulturni stopinji stoječi narodi na Kitajskem, Japonskem in v Egiptu že dosti prej dobro urejene prometne naprave. Tako na pr. nam je znano, da je kralj David, ki je vladal 1064 let pred Kristusovim rojstvom, imel poštne sle, ki so se imenovali pod kraljem Savlom (1046 pred Kr. r.) »tekalci«. Tudi beremo n. pr. v svetem pismu (bukve Ester, poglavje 3., 12. in 13. vrsta): »In pisali so kraljevim knezom... in v imenu kralja Ahassvera... in pisma so poslali po kraljevih tekalcih.«

Perzijsko poročevalno službo, ki jo je baje Cir uvedel, so opravljali štafetni jezdec. V primerljivih razdaljah so bile na deželnih cestah poštne postaje, kjer so konje krmili in jih izmenjavali. V znak svoje službe so bili poštni sli oboroženi z bodalom in so imeli tako pravico, da jim je moral vsakdo, ki so ga srečali, biti za vodnika, a tudi njegovo jezdno žival so lahko zahtevali v svojo uporabo. Kako velik pomen so pripisovali Perzijani poročevalni službi, ki se je vršila samo in edino v

Osebnosti

Postavljeni: za zvaničnike 3. skupine dnevniciarji: Josip Drinovec na Ljubljani 2, Viktorija Kapun na Mariboru 1, Albin Pelhan pri III. ter. t. t. tehn. sekciji v Ljubljani, Bronislava Stegu na Jesenicah-Fužine, Janko Erker na Ljubljani 1, Bogomila Primožič v Domžalah, Karel Kocjančič, Rajko Loeske in Gizela Novak na ravnateljstvu, Viden Stojanovič v Slovenski Bistrici in Ivan Zabel na Jesenicah na Gor.

— **Za služitelje 2. skup. dnevniciarji:** Brigita Bašca v Metliki, Zora Triglav na Rakeku, Pavlina Mozetič v Černem pri Prevaljah, Ana Trampuš in Anton Bačnik v Zagorju ob Savi, Marija Šiško, Zorana Fischinger in Franc Kokovica v Novem mestu, Franc Horvat v Cankovem, Frančiška Zupanc v Brežicah, Josipina Pečar in Neža Rogar v Kranjski gori, Janez Črnko in Viktor Jarc v Apačah, Julijana Valentan na Mariboru 3, Marija Janovsky, Maks Požanko, Karolina Petelenka roj. Farčnik, Ivana Škerl in Frančiška Pikš na Mariboru 1, Adolf Križanič v Slatini Radencih, Marija Kokol, Josip Sentočnik, Franc Protner, Janez Kolman in Anton Kramar na Mariboru 2, Marija Korbar v Mostah pri Ljubljani, Karolina Hafner, Angela Dovgan, Josip Mejač, Franc Cuderman, Albina Sotelšek, Franc Štefančič, Rudolf Ljubej in Franc Nakrst na Ljubljani 1, Anica Šalehar, Marija Podberšček, Alojzij Šajn in Ana Bučar na ravnateljstvu, Aleksander Lazarevič, Emilija Gross in Josipina Drobnič v Murski Soboti, Josip Panko v Ptuj, Franc Doler v Dobrni, Janez Kržišnik na Jesenicah na Gor., Uršula Lešnik v Lescah, Marta Sila v Mozirju, Ernesta Stergar v Litiji, Josipina Schinko v Rušah, Vera Španjol v Zidanem mostu, Roza Povšič v Mežici, Vinko Eržen v Kranju, Franc Menart v Gorenjem Logatcu, Mihael Snoj, Josip Znidaršič in Boris Sirk na Ljubljani 2, Pavla Ruhek, Stefanija Šantek in Katarina Habjan v Čakovcu, Karolina Starec v Rogatcu, Franc Rossmann pri III. ter. t. t. tehn. sekciji v Ljubljani, Miroslava Jebačin v Beltincih, Franc Bevk v Medvodah, Blaž Petan v Trbovljah 1, Rudolf Rautar v Gornji Radgoni, Marija Zimmerl v Guštanju, Marija Inglič v Žireh, Nežika Tekavec v Ljutomeru in Ivan Žnidaršič v Žužemberku. — **Za pogodbene poštarje:** Josipina Gregorčič v Hočah, Dora Perše v Topolšici, Ivanka Hočevar v Sv. Petru v Sav. dol., Josip Kračnik v Podnartu, Štefan Benkovič v Dobrovniku v Prekm., Marija Turk roj. Vidic v Lukovici in Marija Pleša na Studencu pri Ljubljani.

Napredovali: za zvaničnike služitelji: Ciril Železnik, Martin Draksler, Franc Kaluža in Bogoljub Bobera

vladarjevem interesu, je vidno iz dejstva, da je Darij III. (329 let pred Kr. r.) imel sam v svojih rokah vrhovno vodstvo kurirske službe.

Dasi so se Grki ponašali z visoko kulturo, vendar nimamo od njih nobenih zgodovinskih podatkov o kakem bolj organiziranem poštarstvu. Zgodovina piše samo o tekalcih, ki so bili zlasti v vojnem času zelo zaposleni ter so se izkazovali čestokrat v nenavadno hitrostjo. Tako pripoveduje na pr. Nepos (»Miltiades«, IV. poglavje) o brzonogem tekalcu Filipidu, ki je v enem dnevu in eni noči pretekel 1240 stadij, to je 31 nemških milj ali približno 230 km, ali o neprekosljivem Ladu, ki je tako hitro tekkel, da ni bilo za njim v pesku nobenega sledu.

Kako to, da niso imeli kulturni Grki pravih pošt? Na Grškem so bile mestne državice. Njih demokratična uprava ni dovoljevala, da bi si taka prometna sredstva lastili posamezniki, a tudi ni vobče bilo večje potrebe za pisemske stike. Država je bila majhna. Od treh strani jo je obdajalo morje, po katerem je plavalo nešteto trgovskih ladij in zasebnih bark, ki so vzdrževale osebne stike med pristanišči in mesti. Na drugi strani je bilo na Grškem veliko sužnjev, katere so njih gospodarji rabili za prenašanje poročil in naročil.

(Dalje prihodnjič.)

v Zidanem mostu, Anton Sojar, Andrej Bizjan, Franc Ciuha in Franc Mohorčič na Ljubljani 1, Ivan Smrkolj in Tomaž Ravnikar pri 35. ter. t. t. tehn. sekciji v Celju, Franc Hočevar in Martin Širme na ravnateljstvu.

Premeščeni: zvan. 2. skup. Franc Dolinar z Maribora 2 v Dolno Lendavo; zvan. 3. skup. Josip Geiser z Maribora 1 v Pragersko in Olga Zupančič iz Ptuja v Pragersko; služ. 1. skup. Josip Puklavec iz Slatine Radenci v Beltince in Franc Goja iz Škofje Loke v Tržič; služ. 2. skup. Konrad Mak z Maribora 1 v Rogaševce, Franc Supančič z Maribora 1 na Maribor 2, Simon Golinar iz Beltincev v Slatino Radenci, Franc Menart iz Gornjega Logatca v Dolenji Logatec, Konrad Koblar

iz Tržiča v Škofjo Loko, Franc Horvat z Maribora 2 v Slovensko Bistrico, Alojzij Švagan iz Poljčan v Brežice, Anton Primožič iz Kranja na Bled 1 in Katarina Habjan iz Čakovca v Trbovlje 1.

Upokojeni: pb. tajnik II/2 Janko Sirkov na ravnateljstvu; pb. ur. II/2 Alojzij Delkin, Ivana Gestrin in Ivana Završnik na Ljubljani 1 ter Ivan Kreft v Sv. Juriju ob Ščavnici.

Prestanek službe: pog. poštarica Iva Stipičević roj. Oražem v Dolenji vasi pri Ribnici je podala ostavko na poštno službo.

Poroke: pb. ur. II/5 Franc Kolar na Mariboru 2 se je poročil z Emilijo Legiša.

Prispevajte za tiskovni sklad, da bomo list povečali!

**Tvornica dežnikov
L. MIKUŠ**

Ljubljana, Mestni trg 15
priporoča svojo bogato zalogo dežnikov in sprehajalnih palic.

12-11

Olepšaj si dom!

**Zaloga pohištva
Ervin Zelenka
Maribor**

ulica 10. oktobra 5.

Priporoča svojo bogato zalogo:

spalnic,	žimnic,
jedilnic,	zastorov,
gosposkih sob,	preprog,
klubgarnitur,	oroških postelj,
divanov,	odej,
otomanov,	medenih zastornih palic

ter vsakovrsnih mizarskih in tapetniških potrebščin!

**Solidne cene!
Dobro blago!
Lastne delavnice!**

12-5

THE REX Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10. -- ZAGREB, SAJMIŠTE 56.

Telefon 268 interurban. Ustanovljeno 1906.

Specijalna trgovina prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, razmnoževalnih aparatov in raznovrstnih pisarniških potrebščin.

12-5 **Pisalni stroji na obroke.**

**Modna manufakturna trgovina
Fabiani & Jurjovec**

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruge poštinih nameštencev.

Cene zmernne! Postrežba točna in solidna!

24-11

TUJEČ EVGEN

Ljubljana, Smoletova ulica števil. 3

se priporoča za prodajo elektrotehn. in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, transformatorjev itd.

Samoprodaja za SHS barve proti rji „ANTOXID“. 12-11

Laneno olje, firnež, emajlne in ostale lake, oljinate barve

in vse v stroko spadajoče blago, kupite dobro, solidno in po zmernih cenah pri

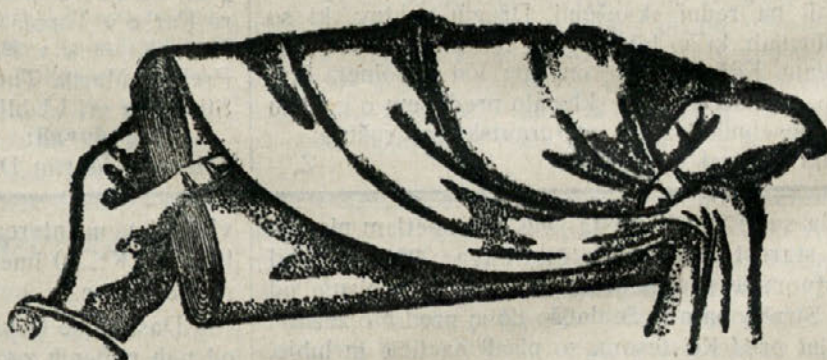
**MEDIČ-ZANKL, d. z o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv
Ljubljana-Medvode, lastnik Franjo Medič.**

24-9

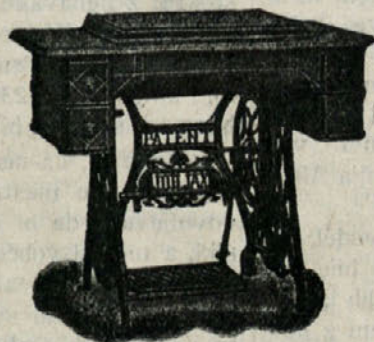
Podružnica Maribor -- Novi Sad.

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA

6-5

Velika zaloga češkega in angleškega sukna

**IVAN JAX IN SIN
LJUBLJANA, GOSPOSVETSKA C. 2.**

Šivalni stroji

izborna konstrukcija in elegantna izvršitev iz lastne tovarne. 15. letna garancija. Vezenje se počuje pri nakupu brezplačno.

Pisalni stroji „Adler“

Kolesa iz prvih tovarn, Dürkopp, Styria, Waffrad (Orožno kolo). Pletilni stroji vedno v zalogi. Posamezni deli koles in šivalnih strojev. Daje se tudi na obroke! Cenike franco in zastonj.

9-2